

"মৰমৰ সন্তানসকল – ইয়ালৈ তোমালোক স্মৃতিত থাকি পাপ দন্ধ কৰিবলৈ আহিছা সেয়েহে বুদ্ধিযোগ যাতে নিষ্ফল নাযায়, এইটো কথাৰ প্ৰতি পুৰা ধ্যান দিয়া উচিত"

প্ৰশ্ন: কোনটো সূক্ষ্ণ বিকাৰেও অন্তিম সময়ত বিপদ মাতি আনে?

উত্তৰ: যদি সূক্ষ্ণ ৰূপতো লালসাৰ (লোভৰ) বিকাৰ থাকে, কোনো বস্তু লোভৰ কাৰণে একত্ৰিত কৰি নিজৰ লগত জমা কৰি থোৱা হয় তেনেহ'লে সেয়াই অন্তিম সময়ত বিধিনি ৰূপত স্মৃতিলৈ আহি থাকে সেয়েহে পিতাই কয় - সন্তানসকল, নিজৰ লগত একোৱেই নাৰাখিবা। তোমালোকে সকলো সংকল্পও সামৰি লৈ পিতাৰ স্মৃতিত থকাৰ অভ্যাস কৰিব লাগে সেইবাবে দেহী-অভিমানী হোৱাৰ অভ্যাস কৰা।

ওঁম শান্তি। সন্তানসকলক নিতৌ সোঁৱৰাই দিয়ে - দেহী-অভিমানী হোৱা কিয়নো বুদ্ধি ইফালে-সিফালে গৈ থাকে। অস্তান কালতো কথা-বাৰ্তা শুনিলে বুদ্ধি বাহিৰত ঘূৰি ফুৰে। ইয়াতো ঘূৰি ফুৰে সেয়েহে নিতৌ কয় দেহী-অভিমানী হোৱা। তেওঁলোকেতো কয় আমি যি শুনাওঁ তাৰ প্ৰতি ধ্যান দিয়া, ধাৰণা কৰা। যি শাস্ত্ৰৰ বচন শুনাওঁ তাৰ প্ৰতি ধ্যান দিয়া। ইয়াত পিতাই আত্মাসকলক বুজায়, তোমালোক সকলো বিদ্যাৰ্থী দেহী-অভিমানী হৈ বহা। শিৱবাবা পঢ়াবলৈ আহে। এনেকুৱা কোনো কলেজ নহ'ব য'ত এনেকৈ বুজিব যে শিৱবাবা পঢ়াবলৈ আহে। এনেকুৱা স্কুল পুৰুষোত্তম সংগম যুগত হ'বই লাগে। বিদ্যাৰ্থীসকল বহি আছে আৰু এইটোও বুজি পায় যে পৰমপিতা পৰমাত্মা আমাক পঢ়াবলৈ আহে। প্ৰথম-প্ৰথম এইটো কথা বুজায় যে তোমালোক পবিত্ৰ হ'ব লাগে গতিকে মামেকম (কেৱল মোক) স্মৰণ কৰা কিন্তু মায়াই ক্ষণে-ক্ষণে পাহৰাই দিয়ে, সেয়েহে পিতাই সাৱধান কৰি দিয়ে। কাৰোবাক বুজাব লাগিলে তেতিয়াও প্ৰথমতে এইটো বুজোৱা যে ভগৱান কোন? ভগৱান যি পতিত-পাৱন, দুখ-হতা, সুখ-কৰ্তা হয়, তেওঁ ক'ত আছে? তেওঁক স্মৰণতো সকলোৱে কৰে। যেতিয়া কোনো বিপদ আহে, তেতিয়া কয় - হে ভগৱান দয়া কৰা। কাৰোবাক ৰক্ষা কৰিবলগীয়া হ'লে তেতিয়াও কয় - হে ভগৱান, অ' গ'ড ফাদাৰ আমাক দুখৰ পৰা মুক্ত কৰা। দুখতো সকলোৱে আছে। এইটোতো দূত ভাবে জানে যে সত্যযুগক সুখধাম বুলি কোৱা হয়, কলিযুগক দুখধাম বুলি কোৱা হয়। এইটো সন্তানসকলে জানে তথাপিও মায়াই পাহৰাই দিয়ে। এই স্মৃতিত বহুৱাৰ প্ৰথাও ড্ৰামাত আছে কিয়নো বহুত আছে যিয়ে গোটেই দিন স্মৰণ নকৰে, এক মিনিটো স্মৰণ নকৰে সেয়েহে পিতাৰ স্মৃতি সোঁৱৰাই দিবলৈ বহোৱা হয়। স্মৰণ কৰাৰ যুক্তি (উপায়) শুনাতে তেতিয়া দূত হৈ যাব। পিতাৰ স্মৃতিৰ দ্বাৰাই আমি সতোপ্ৰধান হ'ব লাগে। পিতাই সতোপ্ৰধান হোৱাৰ ফাষ্টক্লাচ (উৎকৃষ্ট) ৰিয়েল (প্ৰকৃত) উপায়ৰ বিষয়ে শুনাইছে। পতিত-পাৱনতো এজেনেই, তেওঁ আহি যুক্তি শুনায়। ইয়াত তোমালোক সন্তানসকলে শান্তিত তেতিয়াহে বহা যেতিয়া পিতাৰ লগত যোগযুক্ত হৈ থাকা। যদি বুদ্ধিৰ যোগ ইফালে-সিফালে যায় তেনেহলে শান্ত হৈ থকা নাই, অশান্ত হৈ আছে। যিমান সময় ইফালে-সিফালে বুদ্ধিযোগ গ'ল, সেয়া নিষ্ফল হ'ল কিয়নো পাপতো থগুন নহয়। জগতৰ লোকে এইটো নাজানে যে পাপ কেনেকৈ থগুন হয়! এইটো অতি সূক্ষ্ম কথা। পিতাই কৈছে - মোৰ স্মৃতিত বহা, তেনেহ'লে যেতিয়ালৈকে স্মৃতিৰ তাঁৰ সংযোগ হৈ থাকিব সিমানখিনি সময় সফল হ'ল। অলপো বুদ্ধি ইফালে-সিফালে গ'লে সেইখিনি সময় নষ্ট হ'ল, নিষ্ফল হ'ল। পিতাৰ নিৰ্দেশনা পাইছা নহয় যে সন্তানসকল মোক স্মৰণ কৰা, যদি স্মৰণ নকৰা তেনেহ'লে নিষ্ফল হ'ল। ইয়াৰ দ্বাৰা কি হ'ব? তোমালোক সোনকালে সতোপ্ৰধান হ'ব নোৱাৰিবা আকৌ সেয়া অভ্যাসত পৰিণত হৈ যাব। এইটো হৈয়ে থাকিব। আত্মাই এই জন্মৰ পাপৰ কথাতো জানে। যদিও কোনোবাই কয় যে মোৰ মনত নাই, কিন্তু বাবাই কয় 3-4 বছৰৰ পৰা ধৰি সকলোবোৰ কথা মনত থাকে। আৰম্ভণিতে ইমান পাপ নহয়, যিমান পিছলৈ হয়। দিনে-প্ৰতিদিনে ক্ৰিমিনেল আই (কু-দৃষ্টি) হৈ গৈ থাকে, ত্ৰেতাতে দুই কলা কম হয়। চন্দ্ৰমাৰ দুই কলা কিমান দিনত কম হয়। লাহে-লাহে কম হৈ গৈ থাকে, আকৌ 16 কলা সম্পূৰ্ণ বুলিও চন্দ্ৰমাকে কোৱা হয়, সূৰ্যক নকয়। চন্দ্ৰমাৰ হৈছে এমাহৰ কথা, এয়া হৈছে কল্পৰ কথা। দিনে-প্ৰতিদিনে অধঃপতন হৈ থাকে। পুনৰ স্মৃতিৰ যাত্ৰাৰে আৰোহণ (উন্নতি) কৰিব পাৰা। পিছলৈতো প্ৰয়োজন নাথাকে যে আমি স্মৰণ কৰিম আৰু আৰোহণ কৰিম। সত্যযুগৰ পিছত পুনৰ নামিব লাগিব। সত্যযুগতো যদি স্মৰণ কৰে তেনেহ'লে অধঃপতন নহ'বই। ড্ৰামা অনুসৰি অধঃপতিত হ'বই লাগিব, সেয়েহে স্মৰণেই নকৰে। অধঃপতিতো নিশ্চয় হ'ব লাগিব আকৌ স্মৰণ কৰাৰ উপায় পিতাইহে শুনায় কিয়নো ওপৰলৈ যাব লাগিব। সংগমতেই আহি পিতাই শিকায় যে এতিয়া উৰ্দ্ধ মুখী কলা আৰম্ভ হয়। আমি পুনৰ নিজৰ সুখধামলৈ যাব লাগিব। পিতাই কয় এতিয়া সুখধামলৈ যাবলৈ হ'লে মোক স্মৰণ কৰা। স্মৰণৰ দ্বাৰা তোমালোক আত্মা সতোপ্ৰধান হৈ যাবা।

তোমালোক এই জগতৰ পৰা ভিন্ন, বৈকুণ্ঠ এই জগতৰ পৰা একেবাৰে ভিন্ন। বৈকুণ্ঠ আছিল, এতিয়া নাই। কল্পৰ আয়ুস দীঘলীয়া কৰি দিয়াৰ কাৰণে পাহৰি গ'ল। এতিয়া তোমালোক সন্তানসকলেতো বৈকুণ্ঠ বহুত সমীপত দেখা পাইছা। মাথো অলপ সময় আছে। স্মৃতিৰ যাত্ৰাৰ ক্ষেত্ৰতে দুৰ্বল হৈ আছা সেয়েহে ভাবা এতিয়াও বহুত সময় আছে। স্মৃতিৰ যাত্ৰা যিমান হোৱা উচিত সিমান হোৱা নাই। ডাৰ্ভাৰ পৰিকল্পনা অনুসৰি তোমালোকে বাৰ্তা দিয়া, কাকো বাৰ্তা নিদিয়া অৰ্থাৎ সেৱা নকৰা। গোটেই জগতত বাৰ্তাতো পঠিয়াব লাগে যে পিতাই কয় - মামেকম স্মৰণ কৰা। গীতা পঢ়াসকলে জানে, এখনেই গীতা শাস্ত্ৰ আছে, য'ত এইশাৰী মহাবাক্য আছে। কিন্তু তাত কৃষ্ণ ভগৱানুবাচ বুলি লিখি দিলে তেন্তে স্মৰণ কাক কৰিব। যদিও শিৱৰ ভক্তি কৰে কিন্তু যথার্থ জ্ঞান নাই যে শ্ৰীমতত চলিব। এই সময়ত তোমালোকে ঈশ্বৰীয় মত পোৱা, ইয়াৰ আগত আছিল মানৱৰ মত। দুয়োটাৰ মাজত দিন-ৰাতিৰ পাৰ্থক্য আছে। মানৱ মতে কয় - ঈশ্বৰ সৰ্বব্যাপি। ঈশ্বৰৰ মতে কয় - নহয়। পিতাই কয় - মই আহিছোঁ স্বৰ্গৰ স্থাপনা কৰিবলৈ তেনেহ'লে নিশ্চয় এইখন নৰক। ইয়াত 5 বিকাৰ সকলোৰে ভিতৰত প্ৰৱেশ কৰি আছে। বিকাৰী সৃষ্টি হয় সেইবাবেতো মই আহোঁ নিৰ্বিকাৰী কৰি তুলিবলৈ। যি সকল ঈশ্বৰৰ সন্তান হ'ল, তেওঁলোকৰ বিকাৰতো থাকিব নোৱাৰে। ৰাৱণৰ চিত্ৰত 10টা মূৰ দেখুৱায়। কেতিয়াও কোনেও ক'ব নোৱাৰে যে ৰাৱণৰ সৃষ্টি নিৰ্বিকাৰী হয়। তোমালোকে জানা যে এতিয়া হৈছে ৰাৱণৰ ৰাজ্য, সকলোৰে 5 বিকাৰ আছে। সত্যযুগ হৈছে ৰামৰাজ্য, কোনো বিকাৰেই নাই। এই সময়ত মনুষ্য কিমান দুখী। শৰীৰে কিমান দুখ পায়, এয়া হৈছে দুখধাম, সুখধামততো শাৰীৰিক দুখা নাথাকে। ইয়াততো কিমান চিকিৎসালয় ভৰি আছে, ইয়াক স্বৰ্গ বুলি কোৱাটোও ভুল। সেয়েহে বুজি লৈ আনকো বুজাব লাগে, সেই পঢ়া কাৰোবাক বুজাবৰ কাৰণে নহয়। পৰীক্ষাত উত্তীৰ্ণ হ'ল আৰু চাকৰিত নিযুক্ত হ'ল। ইয়াততো তোমালোকে সকলোকে বাৰ্তা দিব লাগে। কেৱল এজন পিতাই জানো দিব। যি বহুত বিচাৰ বুদ্ধি সম্পন্ন তেওঁক শিক্ষক বুলি কোৱা হয়, বিচাৰ বুদ্ধি কম হ'লে বিদ্যাৰ্থী বুলি কোৱা হয়। তোমালোকে সকলোকে বাৰ্তা দিব লাগে, সুধিব লাগে ভগৱানক চিনি পোৱানে? তেওঁতো সকলোৰে পিতা হয়। গতিকে মূল কথা হৈছে পিতাৰ পৰিচয় দিয়াটো কিয়নো তেওঁক কোনেও নাজানে। শ্ৰেষ্ঠতকৈ শ্ৰেষ্ঠ হৈছে পিতা, গোটেই বিশ্বক পবিত্ৰ কৰি তোলাতো হয়। গোটেই বিশ্ব পবিত্ৰ আছিল, য'ত কেৱল ভাৰতেই আছিল। অন্য কোনো ধৰ্মাৱলম্বীয়ে ক'ব নোৱাৰে যে আমি নতুন সৃষ্টিত আহিম। তেওঁলোকেতো বুজি পায় যে আমাৰ আগতে কোনোবা আহি গৈছে। যীশুখ্ৰীষ্টও নিশ্চয় কাৰোবাৰ শৰীৰত আহিব। তেওঁৰ আগতো নিশ্চয় কোনোবা আছিল। পিতাই বহি বুজায় - মই এই ব্ৰহ্মাৰ শৰীৰত প্ৰৱেশ কৰোঁ। এইটোও কিছুমানে মানি নলয় যে ব্ৰহ্মাৰ শৰীৰত আছে। হেৰ', ব্ৰাহ্মণতো নিশ্চয় লাগে। ব্ৰাহ্মণ ক'ব পৰা আহিব? নিশ্চয় ব্ৰহ্মাৰ পৰাইতো আহিব নহয় জানো। বাৰু, ব্ৰহ্মাৰ পিতাৰ কথা কেতিয়াবা শুনিছানে? তেওঁ হ'ল গ্ৰেট-গ্ৰেট গ্ৰেণ্ডফাদাৰ। তেওঁৰ সাক্ষাৰ পিতা কোনো নাই। ব্ৰহ্মাৰ সাক্ষাৰ পিতা কোন? কোনেও ক'ব নোৱাৰে। ব্ৰহ্মাৰতো গায়ন আছে। প্ৰজাপিতাও হয়। যেনেকৈ নিৰাক্ষাৰ শিৱবাবা বুলি কোৱা হয়, তেওঁৰ পিতা কোন কোৱা? তাৰ পিছত সাক্ষাৰ প্ৰজাপিতা ব্ৰহ্মাৰ পিতা কোন কোৱা? শিৱবাবাতো তোলনীয়া নহয়। এওঁ (ব্ৰহ্মা) তোলনীয়া হয়। কোৱা হয় এওঁক শিৱবাবাই তুলি লৈছে। বিষ্ণুক শিৱবাবাই তুলি লৈছে, এনেকৈ কোৱা নহয়। এইটোতো তোমালোকে জানা ব্ৰহ্মায়ে গৈ বিষ্ণু হয়। তোলনীয়াতো নহ'ল। শংকৰৰ কাৰণেও কোৱা হৈছে, তেওঁৰ কোনো ভূমিকা নাই। ব্ৰহ্মাই বিষ্ণু, বিষ্ণুয়েই ব্ৰহ্মা এয়া হৈছে 84ৰ চক্ৰ। শংকৰ আকৌ ক'ব পৰা আহিল। তেওঁৰ ৰচনা ক'ত। পিতাৰতো ৰচনা আছে, তেওঁ হৈছে সকলো আত্মাৰ পিতা আৰু ব্ৰহ্মাৰ ৰচনা হৈছে সকলো মনুষ্য। শংকৰৰ ৰচনা ক'ত? শংকৰৰ দ্বাৰা কোনো মনুষ্য সৃষ্টিৰ ৰচনা নহয়। পিতা আহি এই সকলোবোৰ কথা বুজায় তথাপিও সন্তানসকলে ক্ষণে-ক্ষণে পাহৰি যায়। প্ৰত্যেকৰে বুদ্ধি ক্ৰম অনুসৰি হয়। যিমান বুদ্ধি হ'ব সিমান শিক্ষকৰ পঢ়া ধাৰণা কৰিব পাৰিব। এয়া হৈছে বেহদৰ পঢ়া। পঢ়া অনুসৰি ক্ৰমান্বয়ে পদ পায়। যদিও পঢ়া একেই হয় মনুষ্যৰ পৰা দেৱতা হোৱাৰ কিন্তু ৰাজবংশও থাকিব নহয় জানো। এইটোও বুদ্ধিত উদয় হোৱা উচিত যে মই কেনে ধৰণৰ পদ পাম? ৰজা হোৱাতো বহুত পৰিশ্ৰমৰ কাম। ৰজাসকলৰ ওচৰত দাস-দাসীও লাগে। দাস-দাসী কোন হয়, এইটোও তোমালোকে বুজি পোৱা। পুৰুষাৰ্থৰ ক্ৰম অনুসৰি প্ৰত্যেকেই দাস-দাসী পায়। সেয়েহে এনেকৈ পঢ়া উচিত নহয় যে জন্ম জন্মান্তৰ দাস-দাসী হৈ থাকিব। পুৰুষাৰ্থ কৰিব লাগে শ্ৰেষ্ঠ হ'বলৈ।

গতিকে সঁচা শান্তি পিতাৰ স্মৃতিত আছে, অলপো বুদ্ধি ইফালে-সিফালে গ'লে সময় নষ্ট হ'ব। উপাৰ্জন কম হ'ব। সত্যপ্ৰধান হ'ব নোৱাৰিব। এইটোও বুজোৱা হৈছে যে হাতেৰে কাম কৰি থাকা, অন্তৰেৰে পিতাক স্মৰণ কৰি থাকা। শৰীৰক সুস্থ ৰাখিবলৈ হ'লে ফুৰা-চকাও লাগিলে কৰা। কিন্তু বুদ্ধিত যাতে পিতাৰ স্মৃতি থাকে। যদি লগত কোনোবা থাকে তেনেহ'লে পৰচৰ্চা কৰিব নালাগে। এইটোতো প্ৰত্যেকৰ অন্তৰে সাক্ষী দিয়ে। পিতাই বুজাই দিয়ে এনেকুৱা অৱস্থাত চক্ৰ লগোৱা। পাদুৰীসকলে একেবাৰে শান্ত অৱস্থাত যায়, তোমালোকে জ্ঞানৰ কথাতো গোটেই সময়তে নোকেৱা, তেতিয়া নিশ্চুপ হৈ শান্ত অৱস্থাত শিৱবাবাৰ স্মৃতিত দৌৰ লগাব লাগে। যেনেকৈ খোৱাৰ সময়ত পিতাই কয় - স্মৃতিত বহি খোৱা, নিজৰ খতিয়ন (তালিকা) চোৱা। বাবাই (ব্ৰহ্মা) নিজৰ ক্ষেত্ৰত কয় - মই পাহৰি যাওঁ। চেষ্টা কৰো, বাবাক কওঁ, বাবা মই

গোটেই সময় স্মৃতিত থাকিম। আপুনি মোৰ কাঁহ বন্ধ কৰক, চুগাৰ কম কৰক। নিজৰ ক্ষেত্ৰত যি পৰিশ্ৰম কৰোঁ সেয়া শুনাও। কিন্তু মই নিজেই পাহৰি যাওঁ তেন্তে কাঁহ কম কেনেকৈ হ'ব। যিবোৰ কথা বাবাৰ লগৰ পাতো সেইবোৰ সঁচাকৈ শুনাই আছোঁ। বাবাই সন্তানসকলক শুনাই দিয়ে, সন্তানসকলে পিতাক নুশুনায়, লাজ কৰে। ঠাই সৰা, বন্ধা-বঢ়া কৰা সেয়াও শিৰবাবাৰ স্মৃতিত কৰা তেতিয়া শক্তি আহিব। এইটো যুক্তিও (উপায়ো) লাগে, ইয়াত তোমালোকৰে কল্যাণ হ'ব তেতিয়া তোমালোক স্মৰণত থাকিলে অন্যও আকৰ্ষিত হ'ব। ইজনে সিজনক আকৰ্ষিত কৰে নহয় জানো। যিমানে বেছিকৈ তোমালোক স্মৃতিত থাকিবা সিমান ভাল নিস্তকতা বিৰাজ কৰিব। ড্ৰামা অনুসৰি ইজনে সিজনৰ ওপৰত প্ৰভাৱ পেলায়। স্মৃতিৰ যাত্ৰাতো বহুত কল্যাণকাৰী হয়, ইয়াত মিছাকৈ কোৱাৰ প্ৰয়োজন নাই। সত্য পিতাৰ সন্তান গতিকে সত্য হৈ চলিব লাগে। সন্তানসকলেতো সকলো পায়। বিশ্বৰ বাদশ্বাহী পোৱা যায় তেন্তে লোভ কৰি 10-20 খন শাৰী আদি কিয় একত্ৰিত কৰা। যদি বহুত বস্তু একত্ৰিত কৰি গৈ থাকে তেনেহ'লে মৰাৰ সময়তো স্মৃতিলৈ আহিব সেয়েহে উদাহৰণ দিয়ে যে ক্ৰীয়ে তেওঁক ক'লে লাঠিডালো এৰি দিয়া, নহ'লে এয়াও স্মৃতিলৈ আহিব। একোৱেই স্মৃতিলৈ অহা উচিত নহয়। নহ'লে নিজৰ কাৰণেই বিপদ মাটি আনিবা। মিছা ক'লে এশ গুণ পাপ হৈ যায়। শিৰবাবাৰ ভঁৰাল সদায় ভৰপূৰ হৈ থাকে, বেছিকৈ ৰখাৰ প্ৰয়োজন কি আছে। যাৰ চুৰি হৈ যায় তেতিয়া সকলোবোৰ দিয়া হয়। তোমালোক সন্তানসকলে পিতাৰ পৰা ৰাজ্য পোৱা, তেন্তে কাপোৰ আদি জানো নাপাবা! কেৱল অলাগতিয়াল খৰছ কৰিব নালাগে কিয়নো স্বৰ্গ স্থাপনাত অবলাসকলেহে সহায় কৰে। তেওঁলোকৰ পইচা অবাবতে নষ্ট কৰা উচিত নহয়। তেওঁলোকে তোমালোকক চোৱা-চিতা কৰে সেয়েহে তোমালোকৰ কাম হ'ল তেওঁলোকক চোৱা-চিতা কৰা। নহ'লে শিৰত এশ গুণ পাপ জমা হৈ যাব।

অতি মৰমৰ কল্পৰ পিছত পুনৰাই লগ পোৱা সন্তানসকলৰ প্ৰতি মাতা পিতা বাপদাদাৰ স্নেহপূৰ্ণ স্মৰণ আৰু সুপ্ৰভাত।
আত্মিক পিতাৰ আত্মিক সন্তানসকলক নমস্কাৰ।

ধাৰণাৰ বাবে মুখ্য সাৰ:-*

(1) পিতাৰ স্মৃতিত বহাৰ সময়ত বুদ্ধি অলপো ইফালে-সিফালে ভ্ৰমি থকা উচিত নহয়। সদায় যাতে উপাৰ্জন জমা হৈ থাকে। স্মৃতি এনেকুৱা হ'ব লাগে যাতে একেবাৰে নিস্তকতা বিৰাজ কৰে।

(2) শৰীৰক সুস্থ কৰি ৰাখিবৰ বাবে ঘূৰিব-ফুৰিবলৈ গ'লে তেতিয়া নিজৰ মাজত পৰচৰ্চা কৰিব নালাগে। নিশ্চুপ হৈ শান্ত অৱস্থাত স্থিত হৈ পিতাক স্মৰণ কৰাৰ দৌৰ লগাব লাগে। ভোজনো পিতাৰ স্মৃতিত খাব লাগে।

বৰদান: সম্বন্ধ-সম্পৰ্কত সন্তুষ্টতাৰ বিশেষত্বৰ দ্বাৰা মালাৰ মণি হওঁতা সন্তুষ্টমণি হোৱা
সঙ্গমযুগ হৈছে সন্তুষ্টতাৰ যুগ। যিয়ে স্বয়ং প্ৰতি সন্তুষ্ট আৰু সম্বন্ধ-সম্পৰ্কতো সদায় সন্তুষ্ট হৈ থাকে বা সন্তুষ্ট কৰে সেইজনেই মালাৰ মণি হয় কিয়নো সম্বন্ধৰ দ্বাৰাই মালা তৈয়াৰ হয়। যদি মণিবোৰৰ ইটোৰ লগত সিটোৰ সম্পৰ্ক নাথাকে তেনেহ'লে মালা নহ'ব, সেইবাবে সন্তুষ্টমণি হৈ সদায় সন্তুষ্ট হৈ থকা আৰু সকলোকে সন্তুষ্ট কৰা। পৰিয়ালৰ অৰ্থই হ'ল সন্তুষ্ট হৈ থকা আৰু সন্তুষ্ট কৰা। কোনো ধৰণৰ মত-বিৰোধ যাতে নাথাকে।

স্লোগান: বিঘ্নৰ কাম হ'ল অহা আৰু তোমালোকৰ কাম হ'ল বিঘ্ন-বিনাশক হোৱা।

!! ওঁম্ শান্তি !!

ওঁম্ শান্তি!!